

VRIJ!

VRIJ!

Jitty Eenhuizen-Baron

Auteur: Jitty Eenhuizen-Baron

Omslag ontwerp: Wiebe Eenhuizen,
Gebruikte foto's Anne van der Velde, www.verzamelinginbeeld.nl
&shutterstock_547297558

ISBN: 978 946 342 660 2

© Jitty Eenhuizen-Baron

Web site: <http://www.jongboek.nl/jitty-eenhuizen-baron>

Druk en bindwerk: Jongbloed, Heerenveen

Proloog

Dordrecht, 14 januari 1619.

Het is druk in de herberg van Josias den Brouwer. Alle kamers zijn bezet en er komen veel klanten langs voor een maaltijd of een pint bier.

De drukte wordt voornamelijk veroorzaakt door de Synode, die momenteel gehouden wordt door de remonstranten en contraremonstranten.

Deze Synode is belegd door prins Maurits om een einde te maken aan de religieuze twisten, die de eenheid in het land verstoren!

Josias is een gelovig en eenvoudig man en het gaat zijn pet te boven, waar de 'Hoge Heren' het over hebben.

Aagje, Josias' enigszins mollige vrouw, doet haar best om iedereen op tijd te bedienen en ook zijn zestienjarige zoon Diederick helpt een handje.

Aagje heeft voor iedereen een vriendelijk woord.

Josias weet dat de mensen graag komen om door haar bediend te worden.

Hun zoon lijkt op hem en hij geeft nu al blijk van inzicht in de bedrijfsvoering van een herberg. Josias kijkt met trots naar ze. Wat een rijkdom!

Plotseling stormt zijn oudste dochter, Mayken, de herberg binnen. Ze komt naar hem toe en schreeuwt met fonkelende ogen: "Wat hebt u gedaan, waarvoor laat u uw kar gebruiken?"

Weet u wel wat u doet?“

Josias pakt haar bij de arm en neemt haar mee naar een rustige plek, zodat de klanten minder last hebben van haar opgewonden stem. Door de tranen die over haar wangen rollen reageert hij iets minder fel op haar dan je zou verwachten. “Waar heb je het over?”

Wijzend naar een plek achter in de herberg, gooit ze eruit: “Op uw kar worden nu de remonstrantse mannen die op de synode waren, weggevoerd. Ziet u die tafel? Daar zaten 's avonds vaak vier mannen. Vanavond zullen ze niet komen, want ook zij zijn afgevoerd op die karren en ik weet niet waar naar toe. Hier hebt u úw kar voor laten gebruiken.”

Ze kijkt hem beschuldigend aan.

Haar stem trilt als ze hem vertelt over wat er die morgen gebeurd is bij de synodevergaderingen die op dat moment in de Kloveniersdoelen gehouden worden. Zij stond achter een hek in de speciale ruimte in de zaal, waar ieder die het wil, mee kan luisteren.

De voorzitter, Johannes Bogerman, heeft een uitvoerige rede gehouden tegen de remonstranten, voor haar niet goed te begrijpen omdat er veel Latijn in voorkomt. Aan het einde ervan heeft hij tegen hen gezegd: “Gij wordt weggezonden”

De kilheid van die uitspraak klinkt nog in haar hoofd.

Afschuwelijk !

Ze is er getuige van dat de boerenkarren voorgereden worden, waarin de remonstrantse predikers plaats moeten nemen. Het is een grote schok als ze één van de karren herkent, als die van haar vader.

Er zijn huursoldaten bij om de orde te bewaren. Zij zorgen er voor dat iedereen op een kar terecht komt en dat de karren kunnen vertrekken. Ze zijn absoluut niet zachtvaardig!

Pieter, de jonge remonstrantse dominee, die bij hen in de

herberg logeert, moet ook tussen deze mannen zitten. Pas als de karren weg rijden, ziet ze hem. Hij zwaait naar haar en roept nog iets, maar ze kan hem niet verstaan door het geratel van de wielen. Haar hart breekt terwijl ze naar hem zwaait.

De tranen stromen over haar wangen, ze is er helemaal kapot van.

Pieter en zij hebben zulke fijne gesprekken gevoerd. Ze is steeds meer op hem gesteld geraakt en ze heeft gemerkt dat hij haar ook aardig vindt. Stiekem heeft ze over een toekomst met hem gedroomd. Nu kan ze haar dromen wel vergeten, hij is uit haar leven verdwenen en haar vader is daar mee schuldig aan. Verdriet en woede wisselen zich af in haar binnenste!

Josias probeert haar uit te leggen dat hij niet wist waar de kar voor gebruikt zou worden. De commandant van de huursoldaten heeft er om gevraagd en hij heeft niet gevraagd waar hij hem voor gebruiken wil. Hij heeft overwogen dat de 'Hoge Heren' voor wie de soldaten werken, wel weten wat ze doen. Bovendien kunnen ze het geld dat hij er voor krijgt goed gebruiken.

Dit maakt Mayken nog bozer en ze smijt de woorden naar zijn hoofd: "Geld is belangrijker voor u dan het lot van een mens! Ik vind dit heel, heel erg."

Nog voor haar vader haar weer bij de arm kan pakken, rent ze snikkend weg, de trappen op naar boven, naar haar slaapvertrek en valt in tranen op haar bed.

Als het huilen langzaam aan is opgehouden, laat ze de gebeurtenissen van de laatste tijd boven komen.

Bijna twee maanden geleden is het ineens veel drukker geworden in de herberg. Ze moeten met z'n vieren alle zeilen bijzetten om iedereen op tijd te bedienen. Alle bedden die ze hebben, zijn bezet.

Aan een tafel achterin zitten heel vaak vier mannen. Drie oudere met volle lange baarden. En één, nog jonge man, met

een weelderige rosse haargroei op zijn kin. Het zijn vriendelijke lieden en het is prettig om hen te bedienen.

Op een avond, zijn de drie andere mannen vertrokken naar hun logeeradres, en zij raakt met de jongere man, Pieter, in gesprek. Ze zijn de tijd helemaal vergeten en het is zo laat geworden dat haar vader hen moet waarschuwen, dat het bedtijd is.

Pieter logeert in hun herberg. Terwijl hij naar zijn kamer gaat, kijkt hij nog even om en geeft haar een dikke knipoog. Haar hart slaat een paar slagen over.

Ze ruimt nog wat glazen op en vertrekt daarna ook naar boven. De vlinders in haar buik zorgen ervoor dat ze laat in slaap valt.

De dagen daarna zijn er nog veel gesprekken gevolgd en hij heeft haar verteld waar de Synode zich mee bezig houdt. Hij nodigt haar uit ook eens te komen luisteren vanaf een speciale plek in de zaal waar iedereen welkom is.

Wat is het heerlijk om naar zijn gepassioneerde woorden te luisteren als hij vertelt over de tegenstellingen tussen de remonstranten en de contraremonstranten. Over de godgeleerden Gomarus en Arminius die lijnrecht tegenover elkaar staan. Terwijl het de bedoeling is dat beide partijen dichter bij elkaar komen, lijkt het er meer op dat ze steeds verder uit elkaar raken.

Wat Pieter het meeste bezig houdt, is het feit dat de contraremonstranten geloven dat de mensen geen vrije wil hebben waarmee ze voor de Heere God kunnen kiezen. Hij bepaalt volgens hen wie er voor Hem kiest en daar heeft de mens geen enkele invloed op. Zij volgen hierin Gomarus Hij verbaast zich erover, dat in de besprekingen de rol van de duivel helemaal niet aan de orde komt. Terwijl in het paradijs al duidelijk is, hoe deze de mens probeert te verleiden om de Heere God niet te vertrouwen.

Voor Pieter staat het vast dat de Heere Jezus voor ieder mens is gestorven en opgestaan en dat ieder die in Hem gelooft, behouden is. Ook weet hij zeker dat je je door dit geloof een kind van de Heere God mag noemen.

De openheid over zijn geloof in een God die hem liefheeft, die hij Vader mag noemen, ontroert haar. Ze wil hem dan wel knuffelen maar dat kan natuurlijk helemaal niet ! Zijn mening is zo bijzonder omdat hij oprecht de Heere God wil leren kennen.

Er is nog iets in wat hij zegt, dat indruk op haar maakt. De contraremonstranten vinden dat het godslasterlijk is om de Heere God vragen te stellen uit nieuwsgierigheid. Zijn genade is een mysterie waarover men in diepe eerbied dient te zwijgen. Maar als je Hem niet naar Zijn bedoelingen mag vragen, hoe kun je dan een relatie met Hem opbouwen? Toch spreekt hij steeds met respect over zijn contraremonstrantse collega's.

*****

Mayken zucht diep, hoe moet het nu verder met hun net opbloeiende liefde. Moet het nu voortijdig eindigen? Als haar vader aan de deur klopt, is ze zover tot rust gekomen dat ze hem vraagt haar lelijke woorden tegen hem te vergeven. Hij reageert hierop met de vraag of ze weer kan komen helpen, omdat het behoorlijk druk is beneden. Na zich te hebben opgefrist met wat water uit de waskom, die op haar nachtkastje staat, gaat ze naar beneden. Daar lijkt geen van de gasten iets gemerkt te hebben van de tragedie, die zich heeft afgespeeld.

Niemand kon toen weten dat deze geschiedenis zijn stempel nog eeuwenlang zou drukken op het kerkelijk leven van het kleine landje aan de zee!

1.

Een kleine vierhonderd jaar later . . . . .

In een gezellige dertigerjaren woning in het dorp Nauwersluis, maakt Maaïke Brouwer zich klaar om naar haar werk te gaan. Vlak voor ze de deur uitgaat kijkt ze nog even in de grote spiegel in de hal en steekt haar tong uit naar haar spiegelbeeld. Haar krullende bruine haar zit nooit zoals zij het wil en haar volslanke figuur wil ze graag inruilen voor een dunner model. Als ze de deur open doet, hoort ze Sjoerd, haar man, de trap afkomen. Het lukt hem nog net om haar een zoen te geven voor ze de deur uit gaat.

Maaïke loopt met een glimlach om de mond naar haar auto. Als Sjoerd naar Maaïke kijkt ziet hij een mooie vrouw met een leuk koppie. Ze heeft een paar grote grijsgroene ogen die mooi staan bij haar bruine haar. Vooral als ze lacht is ze prachtig in zijn ogen, met dat ene kuiltje in haar linker wang. En met het volslanke figuur is ook niets mis. Dat ze de vijftig al gepasseerd is, ziet volgens hem geen mens.

Om vijf voor halfacht arriveert Maaïke bij het kantoor van de thuiszorg waar ze werkzaam is als wijkverpleegkundige. Ze houdt van haar werk. Voor haar collega's is ze iemand waarbij je voor advies terecht kunt. Ze heeft een wat minder goede relatie met de planner en is er zelf nog niet helemaal uit waar dat door komt.

Ze drinken met elkaar een kop koffie en wisselen ondertussen

de nodige informatie over de cliënten uit.

Om kwart voor acht verlaat iedereen, behalve de planner en de manager, het pand.

Maaike heeft die ochtend vijf cliënten te verzorgen. Klokslag acht uur is ze bij de eerste. Ze werkt stevig door en om halfelf opent ze de deur van de woning van mevrouw Boenders.

Mevrouw ligt in een bed in de woonkamer. Ze is ernstig ziek en heeft niet lang meer te leven. Ze heeft alvleesklierkanker in een vergevorderd stadium. De behandeling is erop gericht de klachten te verlichten zodat er nog kwaliteit van leven voor de patiënt is. Zo heeft mevrouw een pompje met morfine dat via een dun slangetje en een naaldje in haar huid geplaatst is. Hiermee kan ze zichzelf regelmatig de pijnstillers toedienen. Maaike komt graag bij haar. Terwijl ze mevrouw verzorgt praten ze over allerlei zaken. De oudste dochter van mevrouw Boenders is zwanger en ze vertelt aan Maaike haar verlangen om de geboorte van haar eerste kleinkind nog mee te mogen maken. “Dat hoop ik ook voor u” zegt Maaike.

Als ze bijna klaar is met de verzorging wordt er op de kamerdeur geklopt. De deur gaat voorzichtig open en een vrouw komt binnen. Mevrouw Boenders kijkt blij verrast en laat de nieuwkomer weten dat ze bijna klaar is. Ze vertelt aan Maaike dat deze vrouw geestelijk verzorger in het ziekenhuis is. Maaike kamt als laatste de haren van mevrouw en schikt haar kussens zo dat ze comfortabel ligt. Ze ziet er moe uit maar heeft een tevreden glimlach op haar gezicht.

Als Maaike iets te drinken klaarmaakt voor haar cliënt, hoort ze de beide vrouwen samen praten. Het valt haar op dat de geestelijk verzorger aandachtig luistert. Mevrouw Boenders voelt zich duidelijk helemaal op haar gemak bij deze vrouw. Terwijl Maaike de gebruikte spullen opruimt, richt de vrouw zich ook tot haar en vraagt hoe het voor haar is om met ernstig zieke

mensen om te gaan. Of zij ook iemand heeft waar ze haar verhaal bij kwijt kan. Maaïke weet hier niet goed antwoord op te geven en mompelt dat ze gewoon haar werk doet.

Ze vult het zorgdossier in, groet de beide vrouwen en vertrekt naar haar laatste cliënt van die ochtend.

Terug op kantoor hangt ze de sleutels van de cliënten terug in het kluisje. Ze doet nog wat administratie en rijdt daarna naar huis.

Als Maaïke 's middags naar het centrum van het dorp fietst voor wat boodschappen ziet ze haar broer Gijs. Hij loopt samen met zijn vrouw Gerdien naar hun auto toe.

Maaïke houdt haar adem in en fietst langzaam langs hen. Ze moeten haar wel zien.....

Ze slikt als Gerdien demonstratief haar rug naar haar toekeert en zonder iets te zeggen in de auto stapt. Ook Gijs kijkt haar kant niet uit en gaat achter het stuur zitten.

Maaïke verzet zich tegen het gevoel om weer naar huis te gaan, maar oh wat voelt ze zich ellendig! Haar broer die doet alsof ze niet bestaat... Dit speelt al sinds ze met Sjoerd getrouwd is en uit hun kerk gestapt is!

Ze stopt bij een winkel met allerlei curiosa. Ze is een creatief iemand die van simpele dingen iets bijzonders weet te maken. Terwijl ze door de zaak loopt wordt het rotte gevoel langzaam minder. Ze koopt een paar felrode kussens en ziet in gedachten al hoe leuk dat zal staan op hun bank.

Na de inkopen voor het avondeten gedaan te hebben fietst ze weer terug naar huis.

Thuisgekomen ziet ze de tas van hun zoon Erik in de hal staan. Door de ruitjes van de deur naar de kamer is zijn blonde krullenkop te zien. Wat een leuke verrassing! Hij is haar jongste en ze is gek op hem.

Eigenlijk dacht ze geen kinderen meer te krijgen. Vooral Sjoerd vond vier kinderen wel genoeg en toen raakte ze, ondanks hun voorzorgsmaatregelen, toch zwanger. De jongste was al zes, ze gingen allemaal naar school. Zij ervoer dit als een cadeautje en heeft van de zwangerschap genoten.

Toen Erik geboren was vielen ze allemaal, de kinderen inclusief, als een baksteen voor dit mannetje en hij heeft door zijn vrolijke karakter hun leven rijker gemaakt.

“Hoi mam, waar was je? Ik heb volgende week een aantal tentamens waar ik hard aan moet werken en dacht dat ik dat net zo goed thuis kan doen. In het studentenhuis is het zo lawaaiig, daar kan ik me niet goed concentreren.”

Maaïke geeft haar zoon een stevige knuffel en zegt: “Heerlijk joh, dan kan ik je even verwennen want volgens mij mogen er wel wat pondjes bij. Eet je wel goed?”

Erik grinnikt bij deze woorden. Zijn moeder is altijd bezorgd of hij wel goed eet en genoeg slaapt. Hij reageert er niet eens meer op. Ze drinken samen wat en daarna trekt hij zich terug op zijn voormalige kamer om te studeren.

Wat is ze trots op hem! Hij is nu achttien en dit jaar begonnen aan een studie economie. Hiervoor moest hij op kamers, wat ze eerst niet zo leuk vond, maar ze weet nu hoe hij het er naar zijn zin heeft en dus is het voor haar ook goed. Ze gunt het hem.

2.

Als Erik naar boven gegaan is, pakt Maaïke de strijkplank en begint de overhemden van Sjoerd te strijken. Dat is zo'n werkje waarbij je gedachten alle kanten uit kunnen gaan. Al strijkend komen er beelden van vroeger bij haar boven:

Ze woonden midden in het dorp. Haar vader had een drogisterij en het gezin woonde boven de winkel. De woning was ruim omdat ze over de hele breedte van de drogisterij gebouwd was. Maaïke had samen met haar zusje een slaapkamer op de eerste verdieping. Zij was de oudste dochter en haar zusje was vier jaar jonger. Verder waren er nog vijf broers die samen op de zolder sliepen. Haar vader had er schotten neergezet, zodat ze toch ieder een eigen plekje hadden. Haar ouders sliepen op de eerste verdieping en de keuken en woonkamer bevonden zich daar ook. Het was een mooi huis.

Haar moeder hielp vaak in de zaak en dan moest Maaïke haar regelmatig vervangen in de zorg voor de kinderen. Moeder was zelden ziek. Een paar keer had ze een miskraam gehad en was dan een dag niet in staat om te werken, maar daarna ging ze weer verder alsof er niets gebeurd was. Maaïke had pas over de miskramen gehoord toen ze er zelf één kreeg. Haar moeder was toen, voor haar doen, heel open geweest.

Er werd thuis niet over gevoelens gesproken. Niet dat het niet prettig was thuis, daar kijkt ze heel positief op terug. Het was gezellig met elkaar. Er werd weinig ruzie gemaakt, dat

was iets wat ook niet goedgekeurd zou worden. Dat vond ze wel prettig, want hoe moet je daarmee omgaan?

Een paar van haar broers hadden wel stevig gepuberd en dat was beslist niet gezellig geweest. Ze ziet nog het van woede vertrokken gezicht van haar vader voor zich. Nu begrijpt ze zijn onmacht, maar toen was ze bang voor hem. Wat kon ze verlangen naar zijn goedkeuring! Het leek wel alsof hij dat niet kon geven. Hij verwachtte gehoorzaamheid van zijn kinderen, zonder dat ze naar het waarom vroegen.

De leer die hij doorgaf was niet vrolijk. Als kind moest je weten dat je een heel slecht hartje had en je kon slechts hopen dat de Heere God je genadig was zodat je bij Hem mocht horen.

Er werd van je verwacht dat je heel hard je best deed om Hem te behagen. Haar vader had hiermee het beste met zijn kinderen voor dat was zeker.

Ze weet nog van die keer dat ze uitgenodigd was door een meisje uit de straat voor haar verjaardagspartijtje. Dit meisje hoorde niet bij hun kerk. Vader verbood haar om daarnaar toe te gaan want dat zou de Heere God niet goedkeuren. Ze had hem gesmeekt om wel te mogen gaan maar hij was onverbiddeijk en uiteindelijk moest ze zich hier wel bij neerleggen. Wat was ze verdrietig en boos!

Een paar jaar geleden heeft hij een beroerte gehad en is aan één kant verlamd gebleven. Met wat hulp kan hij zich nog aardig redden, maar op zichzelf wonen gaat niet meer. Nu woont hij in een verzorgingshuis en ze gaat een paar keer per week bij hem langs. Hij is gevoeliger geworden en af en toe heeft ze het gevoel dat hij het fijn vindt dat ze komt. Dat haar dat zo goed doet verbaast haar zelf. Het lijkt wel alsof ze alsnog zijn goedkeuring krijgt, dat hij toch blij met haar is.

Als ze terug denkt aan de zondagen, is dat met gemengde gevoelens.

Aan de ene kant was er de gezelligheid van het gezin met elkaar, het lekkere eten en zelfgebakken cake bij de koffie. Aan de andere kant was het een saaie dag, omdat ze zo weinig dingen mochten doen.

De verveling was het grootst als haar ouders's middags gingen slapen. Het moest dan rustig zijn en als oudste dochter was haar daarvoor de verantwoordelijkheid gegeven.

Wat wilde ze daar graag aan ontsnappen en buiten spelen met de kinderen uit de straat. De geluiden van de kinderen die tikkertje deden of verstoppertje speelden maakten het er niet gemakkelijker op.

Eén keer was de verleiding zo groot, dat ze haar verantwoordelijkheid vergat en naar buiten was gegaan. Wat was het heerlijk om mee te spelen en wat was ze geschrokken toen ze op een gegeven moment bij de arm gepakt werd door haar vader. Hij zei niets, maar zijn blik sprak boekdelen. Nog steeds kan ze de afkeuring van toen voelen.

Er waren twee kerkdiensten. Eén om half tien en één om half drie. Haar moeder ging niet altijd mee, omdat er iemand bij de kleintjes moest blijven. Vader ging wel twee keer. Het was een voorrecht om alleen op de kleintjes te mogen passen als moeder wel mee ging. Heerlijk was het om over hen te moederen.

Soms bleven moeder en zij samen thuis en lazen dan een preek. Dat waren goede momenten van saamhorigheid. Het was niet erg om naar de kerk te gaan. Je kon er heerlijk wegdromen tijdens de preek, alhoewel er ook opgelet moest worden, want vader vroeg nog wel eens aan de kinderen waar de preek over ging. Samen met haar broers kon ze hem aardig antwoord geven. Omdat hij verlangde naar zijn zondagse slaapje, duurde dit nooit lang en soms kwam het er helemaal niet van.

Misschien kwam het wel mee daardoor, dat haar vader nooit bereid was antwoord te geven op haar vragen. Wat de dominee

zei, was waar volgens vader, want hij had daarvoor gestudeerd en hij was een kind van God. Voor hen, vader inclusief, was het nog niet zeker of de Heere God hen uitverkoren had en zij was nog te jong om hier iets van te begrijpen. Daar moest ze het mee doen.

Er komt een glimlach op haar gezicht bij de gedachte aan de tijd dat ze wel driemaal op een zondag naar de kerk wilde. Dat was om Kees. Kees zat een paar banken voor hen en soms keek hij even om en keek haar dan aan, ze vond hem dan zo lief dat ze er helemaal blij van werd.

Ook al sprak ze hem weinig, het was voor haar genoeg om naar hem te kijken en over hem te dromen.

Ze weet al niet eens meer wanneer het over was en zelfs niet wat er van Kees geworden is.

Opnieuw voelt ze het verdriet als ze terugdenkt aan oma, de moeder van moeder. Wat was het fijn om naar haar toe te gaan. Bij haar had je het gevoel voor vol aangezien te worden. Als Maaïke haar iets vertelde over wat ze op school had meegemaakt, luisterde ze vol belangstelling. Dat gaf dat Maaïke haar meer vertelde dan aan haar ouders.

Het kwam als een klap toen deze oma plotseling overleed aan een hartaanval. Het was vlak na haar veertiende verjaardag. Wat, nu nog steeds, het allermoeilijkst is, is de herinnering aan de manier waarop er daarna over oma gesproken werd. Er was twijfel of oma wel bij de Heere God was, of ze wel echt bekeerd was, want oma praatte te makkelijk over bekering, alsof ze het zeker wist, terwijl een kenmerk van echte bekering is dat het wordt aangevochten. Ze weet nog hoe verdrietig haar eigen moeder hierdoor was.

Ook weet ze nog dat ze toen dacht, hardop zeggen durfde ze niet: "Als ik God zou zijn, zou ik oma zeker naar de hemel halen, want er is geen liever mens dan zij."

Oma las veel in haar bijbel en voor zover zij het zich herinneren

kan, deed ze dat graag.

Er was voor de familie geen troost, alleen verdriet. En omdat ze niet gewend waren over hun gevoelens te praten, was dit extra zwaar.

Bij het sterven van moeder werd er gelukkig niet zo gepraat, maar ook van haar werd niet gezegd dat ze bij de Heere God was, terwijl dat zoveel troost had kunnen geven.

In de kerk waar ze nu naar toegaat, wordt gezegd dat je, als je in Jezus gelooft, eeuwig leven hebt. Je gaat dus naar de hemel als je sterft. Ze wil dit wel geloven maar kan het gewoon nog niet echt. Het klinkt zo gemakkelijk. Wat, als ze het niet bij het rechte eind hebben?

Toen ze op de verjaardag van een vriendin, de broer van die vriendin, Sjoerd, ontmoette, waren ze halsoverkop verliefd op elkaar geworden.

Wat was dat een heerlijke, spannende, maar ook moeilijke tijd, omdat haar ouders moeite hadden met de kerk waar Sjoerd bij hoorde. Ze vonden deze te licht en geloofden dat er te makkelijk over bekering gedacht werd en dus was Sjoerd ook te licht in hun ogen. In eerste instantie heeft ze gevochten tegen haar gevoelens maar iedere keer als ze Sjoerd zag wilde ze alleen maar bij hem zijn. Ze is zelfs een poos niet met deze vriendin omgegaan om hem niet te zien.

Ze zal nooit die dag vergeten dat ze elkaar in het centrum tegenkwamen. Eerst wilde ze weglopen, maar Sjoerd had haar bij de arm gepakt en gezegd: " Wij moeten praten."

Hij vertelde haar dat hij steeds aan haar moest denken en dat hij wilde weten of zij ook iets voor hem voelde. Als dat niet zo was zou hij haar met rust laten!

Toen vertelde ze hem dat ze wel degelijk verliefd op hem was, maar dat haar ouders er op tegen zijn omdat hij naar een andere kerk gaat.

Wat hebben ze toen een goed gesprek gevoerd. Wat voelde ze

zich op haar gemak bij deze man!

Hij beloofde toen dat hij wel een keer mee wilde naar hun kerk. Voor haar was dat een teken dat ze ja tegen hem kon zeggen. Hij is een paar keer mee geweest en voelde zich er duidelijk niet op zijn gemak.

Uiteindelijk heeft ze besloten dan maar mee te gaan met hem. Dit was wel even wennen omdat het toch voelde alsof ze iets deed dat niet goed was. Dit gevoel is steeds minder geworden, maar af en toe steekt het weer de kop op. Ze heeft geleerd om ermee te leven.

Natuurlijk vonden haar ouders dit niet goed.

Hun openlijke afkeuring deed pijn. Maar dwars door alles heen wist ze heel zeker dat ze met Sjoerd verder wilde.

Mee door haar eigen moederschap weet ze nu dat haar ouders voor haar het beste wilden. Hun angst om fout te handelen gold natuurlijk ook voor hun dochter. Ze wilden voor haar het beste. Voor hen betekende dat, dat ze zo moest leven als haar ouders haar hadden voorgeleefd.

Ze weet nog dat er op verzoek van haar ouders een ouderling langs kwam om met haar te praten. Hij was vriendelijk maar stellig in zijn boodschap dat het enig juiste geloof alleen bij hun in de kerk gevonden kon worden. Dat je alleen daar de juiste leer hoorde, die je wees op de zondigheid van je hart.

De discussies, verwijten en smeekbeden van beide kanten, staan haar nog altijd helder voor de geest. Ook zij heeft dingen gezegd waar ze nu spijt van heeft.

Ze was vierentwintig jaar en woonde al een aantal jaren op zichzelf, toen ze besloot voor Sjoerd te kiezen. Van dit besluit heeft ze nooit spijt gehad. Wat houdt ze van hem! Haar vertrouwen in hem is door de jaren heen alleen maar gegroeid. Ze zijn maatjes!

De tijdelijke breuk met haar ouders, die deze keuze gaf, was erg verdrietig. Ze waren niet naar de bruiloft gekomen. Haar

broer Cor was er wel, samen met zijn meisje. Ze weet nog hoe blij ze was met deze blijk van liefde van haar broer.

Haar jongste broer, Gijs, die nog maar achttien jaar oud was, had een akelige brief geschreven waarin hij haar voor een afvallige uitmaakte, iemand waar de Heere God van gruwde. Dat heeft haar heel erg gekwetst. De wond die hierdoor ontstaan is, is nog steeds heel pijnlijk.

Haar schoonzus, Gerdien, waar Gijs later mee getrouwd is, houdt haar nog altijd op een afstand.

In de jaren die volgden hebben haar ouders en zij gelukkig wel weer contact met elkaar gekregen. Bizar genoeg was het de begrafenis van Oma, vaders moeder, waardoor ze weer met elkaar aan de praat raakten en haar moeder liet toen weten wel eens langs te willen komen. Wat was ze hier blij mee!

Maaïke heeft toen tegen hen gezegd dat ze spijt had van haar harde woorden. Verder werd nergens over gepraat, maar het gezicht van haar moeder bij het zien van de twee kleintjes, die ze toen al hadden, sprak boekdelen. Er lag vertedering en ontroering in haar blik. Bij haar vader verliep het wat stroever, maar hij was wel de volgende keer meegekomen!

De keuze voor Sjoerd hield voor hen automatisch in dat ze ook lid van zijn kerk werd.

Voor haar is het dubbel, ze vindt deze kerk prima en toch wordt ze regelmatig geplaagd door een kritische stem die zegt: "Is dit wel juist? Dit is te makkelijk, stel je voor dat het een dwaalleer is!"

Net als voor het oordeel van haar vader, is ze bang om het in de ogen van de Heere God fout te doen en dan afgekeurd te worden. "Help, hoe kan ik ooit gered worden?" denkt ze. Voor haar gevoel is dit onmogelijk.

Maaïke ruimt de gestreken overhemden op en laat de strijkplank nog even staan om de hete bout af te laten koelen. Ze gaat met een boek in het zonnetje op de bank zitten.

Heerlijk even alles vergeten en zich mee laten slepen door het verhaal!

Een uurtje later vindt Erik haar slapend op de bank, het boek ligt opengeslagen naast haar.